

вжжета говедата и да ги пжди. Той гътваше една по една таблитѣ на ония, които размѣняха пари, разсипваше златото на лихваритѣ и викаше: „Махайте се отъ тука! Вие сте превърнали дома на моя баща на тържище!“

Високиятъ мжжъ обходи цѣлия дворъ и никой не посмѣ да му каже дума. Ничия ржка се не прострѣ да спре плѣсъка на бича или движението на дѣсницата, която гътваше табла подиръ табла. Ония войници, които бѣха разграбили портокалитѣ на момчето, се бѣха изгубили нѣкъде. Мжжътъ съ бича стигна до момчето, което седѣше плачешкомъ до стената. И то бѣше търговецъ въ храма, но кошницата му бѣше ограбена. Човѣкътъ го погледна, видѣ сълзитѣ му и го запита, защо плаче. То каза, какво се е случило. А високиятъ мжжъ втренчи въ него своя благъ погледъ, който свѣтѣше като небето и му рече: „Оня когото братята изгонятъ, ще намери баща си.“

Детето не разбра нищо. Но отъ кротостъта на тоя погледъ въ душата му стана меко и добро — сякашъ го е майка погалила.

*

Когато вечеръта момчето се върна у дома си, баща му лежеше въ кжта боленъ. То му даде малкото пари, които бѣ получило презъ деня, и му разказа, какъ сж го ограбили по-силнитѣ въ двора на храма. Башата го не нахули; само му рече: „Сине, другъ пжтъ недей ходи тамъ! Въ храма продаватъ безочливитѣ и ония, които не вѣрватъ въ Бога. Правъ е билъ оня младъ човѣкъ.“

Дойдоха следъ това и братята на момчето. Тѣ бѣха буйни момци, лоши, лениви. Живѣеха отъ грабежъ. Като се научиха, че портокалитѣ на братчето имъ сж разграбени, тѣ почнаха да го биятъ. А като разбраха, че то е било въ двора, когато оня човѣкъ е разпилѣлъ паритѣ на лихваритѣ, и че то не се е разтичало да събере поне шѣпа жълтици, тѣ го нахулиха и изгониха отъ кжши. „Махай се!“ — думаша му тѣ и го биеха. — „Отъ тебе нѣма да стане човѣкъ! И портокалитѣ ти да взематъ, па и толкова пари да се търкулнатъ по плочитѣ, а ти да си не напѣлнишъ шѣпата! . . . Върви — дето ти очи видятъ! Недей ни яде хлѣба даромъ!“